

Začíná předvolební kampaň a myslím, že není od věci se zamyslet nad zcela nedávnými skálopevnými fenomény. Jen se zamysleme nad tímto obrázkem, který v létě 89 obletěl celý svět. Čiší z něj touha po svobodě, kterou nemůžeme zadržet žádná policejní kohorta. Až půjdeme k volebním urnám, nezapomenme, kdo otevřel svou kandidátní listinu Konfederaci politických vězňů, kterým jsme my ostatní, zvláště pak příslušníci KSČ /i když třeba jen na krátký čas/tolik dlužní. Vzpomeňme si,

Policijci pokušavajú zaustaviti istočnonjemačke građane da prođu na teritorij zapadnonjemačke ambasade u Pragu

kdo otevřel svou kandidátní listinu svazu PTP, HOSu, Republikánské unii. Vzpomeňme si, kdo žádá spravedlivé uznání 3. proti komunistického odboje a zrušení ostudných zbytkových trestů bývalých politických vězňů. Vzpomeňme si, kdo žádá zrušení promlčitelnosti trestných činů spáchaných pod záštitou vládního a legislativního monopolu KSČ, jenž byl zákonnou překážkou zahájení trestního řízení. Že je nezbytné dopracovat legislativní opatření k odčinění bezpráví z tohoto období. Vzpomeňme si na Klub angažovaných nestraníků, který má toto, m.j. ve svém programu. V.Ř.

U v n i t ě ř č í s l a :

1. Jiří Wonka: Příspěvek do Mladé fronty, čnes se hodící na obrenu Pavla Wonky napačeného LN.
2. PhDr. Vilém Klega, CSc.: Informace o rozpuštění L D S.
3. Karel M o u d r ý: Dva roky bez nové ústavy.
4. Smyčka /Marseille/: Hluboké stopy /Národní politika/
5. P l e s signatářů Charty 77 a jejich přátel. /??????/

Předpokl. cena: 1,- Kčs   MIČ 47263   Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o   1 9 7 3 - 1 9 7 5
o b n o v e n o   1 9 8 7   r o č n í k 9 č í

Vydává: Vladimír Hajný   Red. Josef Volařík
ČSA 34, 787 01 Šumperk   rada: M. Zemanová, J. A. Varga

Uzávěrka: 26.4.92

Dva roky bez nové ústavy

Promluvil prezident a promluvil k parlamentu. Byla to řeč Václava Havla ke všem spoluobčanům. Požádal je o to, co se mu nedostávalo za vlády Husáka. Požádal je o podporu. A jako tehdy ani dnes ji nedostal. Téměř dva milióny občanů se sice podepsalo pod Výchvu občanům, aby v referendu rozhodli, jak žít a především v jakém státě, což vůbec neznamená, že by souhlasem s referendem souhlasili i se vším ostatním, co si prezident přeje. Není to však důvod ani k radosti, ani ke zjištění, že si sami umíme vládnout.

Uvyklí mravům z okupací, umíme želit tlaku shůry, být tím, že jenom přežíváme a navzájem se ujišťujeme, jak by se nám žilo, kdyby nám zlý osud umožnil naplno žít. Po více než dvou letech od masakru na Národní třídě, kde se za dospělě nechali ztlouct mladí, dokázali dospělí mladým, že si se svobodou nevědí rady.

Po dva roky vládne v Československu starý zákon, nikoli ve smyslu biblickém. Vládne tam stará komunistická ústava. Stát, připravený o možnost jako stát fungovat a sloužit svým občanům, se zmitá v krizi. Prezident nemá faktickou možnost státu vládnout, zato parlament, národní rady a nesčetné politické strany mají možnost provozovat nikoli politiku, ale politikaření, připomínající bezmocnost radikálních exilových stran a jejich tisku. Ten buřtil valnatě a bez slitování do bolševika. Mnohý tisk domácí a dokonce i jazyk politických sloganů je týž a k nerozeznání. Mluví se o starých strukturách a míní se tím lidé, zapletení se starým režimem, ale ve skutečnosti je to starý, komunistický systém, struktura, v níž se pokoušejí prosadit se zastánci budoucí demokracie.

Jednou jsem tvrdil, což si myslím dodnes, že prezident i starostové musejí

mít moc i možnost pracovat ve prospěch svých voličů. Mají dohlížet na to, aby se bývalé nepravosti už nemohly díť. Nežlo věru o to, aby z vedení státu — tehdy rozumně komunistické strany — odešlo pár přestárklých a zasloužilých normalizátorů. Šlo o změnu systému a k té nedošlo.

Tvrdí-li se dnes opět žeptem, že zemědělské družstvo má lepší tajnou službu než federace, že osudy státu hýbou mafie a političtí dobrodruzi, nestojí takový stát za zlamanou řeší. Jako jsme dříve s obdivem hledávali na katalogy západoněmeckého obchodního domu Necker-mann, budeme dnes či zítra hledět se závisť na demokracii v Německu, která má všemožné chyby, ale jedno se jí upřít nedá: Zajistila svým občanům blahobyt a život podle zákona.

Jestliže naši předci byli tak naivní, hloupi nebo zdivočelí a chtěli napravit svět podle Marxe a vládnoucích masových vrahů, můžeme jim to vlastně odpustit. Ve svém úsilí nám sice zničili půl života, ale ta další půlka je už na nás.

Slyšíme-li dnes ze všech možných stran stesky a nářky, že nové i staré struktury obsazují pozice a místa ve strukturách staronových, je ve státě

dánském mnohé v nepořádku, ale nemáme už jedinou výmluvu. Máme před sebou křižovatku: k demokracii nebo také k Jugoslávii. Nic není vyloučené a před ničím nemůžeme sklopit víčka v naději stáda pštrosů, že s hlavou v písku přežijeme. Revoluce, jak víme už od té velké francouzské, se utopí posléze v krvi. Tak vyškrtne slovo revoluce z našeho repertoáru. A v míru a pokoji založme stát, v němž — pro počátek — bude moci vládnout prezident i vláda. Zvolme parlament i statosty, kteří si zaslouží a denně stvrdí naši důvěru.

Bez toho, abychom se zbavili všech zákonů, nařízení, zákazů a předpisů z dob budování komunismu, to nepůjde. Poválečnému Německu stačilo na tvorbu nové ústavy třináct dní. Nemá-li ji Československo ani po dvou letech, obvinilo samo sebe z nechtu či neschopnosti dojít k demokracii. Jenže jiná rozumná cesta není. Ty další jsou k nerozeznání od té minulé.

Nejde vůbec o to svertnout pár lidí z funkcí a pár lidem dokázat, že byli či jsou špiclové. Jde o nastolení takového systému, který můžeme vidět u sousedů. Nikoli těch, které postihla socialistická minulost. Nezdá-li se u nás pokus o demokracii, bude to výhradně vinou těch, kteří mají moc rozhodovat — občanů. Jinými slovy: téměř všech dospělých lidí v Československu, kterým není možné odpustit nedostatek odvahy k životu na svobodě.

Karel MOUDRÝ

Návštěva politického vězně

Hluboké stopy

Před 42 lety jsem byl nucen opustit svou vlast! Nikdy dříve jsem se do ní nevrátil, protože jsem zůstal celou tu dobu politický emigrant a nikdy jsem nepřijal žádnou druhou národnost. Vrátil jsem se do vlasti před několika týdny. A za tu dobu jsem slyšel v české televizi, rádiu i na veřejných místech celou řadu proslovů, ale v žádném z nich nebyla zmínka o událostech roků 1948-1950, kdy tisíce českých a slovenských idealistů opustili nebo byli nuceni opustit svou vlast, které se zmocnili násilím bolševici.

Mnozí z nich se zbraněmi v rukou bojovali v Indočíně proti komunistické soldatesce ve Vietnamu. Tito Českoslovenští idealisté umírali v indočínských rýžových polích, na planinách a v džungli. „Jen zpěte klidně v daleké zemi, u nás pro vás nemá nikdo ani poslední slovo...“ — to byl můj dojem z oficiálních projevů v Československu.

Nutno ovšem připomenout, že ti, kteří z nich zůstali na živu — mnozí zmuzačení a tělesně zdeformováni, osleplí; mnozí ještě do dneška končí svůj život ve francouzských psychiatrických ústavech, zdeptáni tropickými chorobami a horečkami — byli prvními hlasateli ideálu za svobodné a demokratické Československo. V téže době u nás komunistické hordy řvaly a jásalý radostí, když vietnamští bolševici vraždili jejich české a slovenské bratry.

Když jsem se procházel po mé rodné Břeclavě, a když jsem šel kolem soudní budovy, kde jsem byl jako šestnáctiletý dva měsíce vězněn Gestapem a po komunistickém převratu v únoru 1948 v téže cele rudou policií, musel jsem vzpomínat na krutou minulost. Viděl jsem v duchu ing. Němce, tehdejšího ředitele průmyslové školy v Břeclavě, kterého tehdejší správce věznic Kužel dal do mé cely, abych ho ošetřoval při záchvatech padoucnice. Vzpomínal jsem na břeclavského spoluvězně Chaloupku z Tvrdoňic, obviněného ze spolupráce s americkými agenty a při každém výslechu zbitý státní bezpečností do krve. Později také zemřel ve vězeňské

nemocnici. V mé mysl se vynořil i obraz poslance lidové strany Sochorce, který se v mé cele v Brně oběsil. Mé vzpomínky byly přerušeny jinou tvrdou skutečností. Potkal jsem dva pochopy, co trýznili Chaloupku v břeclavské věznici, jak se pokojně procházejí ulicemi města.

Když jsem po dvouměsíčním pobytu odjížděl z mé země, ze které pocházím, zjistil jsem osobně — i z mnohých jiných zkušeností — jaké hluboké stopy zanechaly pochybné a prolnilé doktríny šarlatána Karla Marxe v mé vlasti.

Smyčka, Marseille

"Res publica" č.18/92

NÁRODNÍ POLITIKA leden 1992

Severní a Jižní Korea uzavřely historickou smlouvu o přátelství. Po 46 letech odloučení s hranicí, podobnou „železné oponě“ mezi evropským Východem a Západem, nová smlouva zavazuje při respektování obou různých politických systémů k mírumilovné spolupráci na hospodářské úrovni a ve vzájemných lidských vztazích.

„Černí šerifové“ v Karlových Varech

Kriminalita stoupla

Minulého roku stouply v ČSFR kriminální delikty v porovnání s r. 1990 o 40 procent. Podle informací ministerstva vnitra zvýšil se zejména počet krádeží a vloupání, jakož i deliktů v souvislosti s obchodem s drogami. Přes dvě třetiny pachatelů, kteří měli na svědomí více než 100.000 kriminálních deliktů, byli lidé již dříve odsouzení pro podobné činy a také cikáni. Podle sdělení ministerstva se ČSFR stalo také „zónou klidu“ pro zahraniční teroristy.

Mnoho se očekávalo od nového zákona o policii, ale po jeho schválení se moc nezmenšilo. Mnohá města berou svou bezpečnost do vlastních rukou. Karlovy Vary a Kolín zřídily útvary městské policie a Karlovy Vary dokonce civilní bezpečnostní službu, která je v západních zemích známá pod názvem „Černí šerifové“.

Zemřel dr. Rudolf Kreml, výrazná osobnost zahraničního odboje

Až do své smrti byl generálním tajemníkem Komenského světové rady. Publikoval řadu článků pod značkou V.P. (Václav Portáš). Byl velmi aktivní v Orlu, křesťanské demokracii v exilu a byl také zakladatelem České světové unie. Usiloval jako přítel Slováků o česko-slovenskou spolupráci. Ke své radosti se dožil pádu komunismu a vítězství, byť i jenom částečně ve věci, za kterou bojoval. V ro-

ce 1990 navštívil také starou vlast. Jedním z jeho posledních přání bylo, aby namísto květin na jeho památku jednotlivci přispěli na Českou kapli ve Washingtonu a dary posílali na adresu Msgr. Peter Esterka, 400 West Commonwealth Avenue, Fullerton, CA 92632, USA. Po utrpení, kterým prošel před svou smrtí, dejž mu Pán Bůh odpočinutí věčné. Čest budiž jeho památce. Zdař Bůh!

Prof. dr. Josef KALVODA

D-8000 München 80,

Scharfrellerplatz 12,

tel. 089-890 36 88

1969 obnovena

Vážení,

LDS Liberálové

Olomouc 21.dubna 1992

ODA * Liberálové *

PŘIHLÁŠKA ZA ČLENA

považuji za svoji povinnost vás informovat o skutečnosti, o níž však jistě máte základní informace ze sdělovacích prostředků.

Liberálně demokratická strana, jejímiž jste členy, se na podzim 1991 po celorepublikové konferenci rozštěpila na dvě části. Stoupenci zakladatele strany a jejího předsedy p.Mandlera neuznali výsledek hlasování na konferenci při volbě předsedy strany, když rozdílem jednoho hlasu zvítězila pí.dr.Viktorie Hradecká. Negativní vztah stoupenců p.Mandlera k novému vedení vyústil v to, že část LDS vedená dr.Hradeckou uskutečnila integraci s politickou stranou ODA, v níž tvoří křídlo nazývané ODA-liberálové. Vedení LDS současně stranu LDS likvidovalo. Stoupenci p.Mandlera tento krok ovšem neuznávají a považují se za představitele liberálně demokratické strany.

Zvažte tedy, prosím, toto:

chcete-li se stát členy ODA, vyplňte přiloženou přihlášku /pro další zájemce rozmnožte/ a zašlete tak, aby došlo do 30.4. na adresu stále ještě existujícího sekretariátu LDS /Ústřední sekretariát LDS, Ostroměšská 3, 130 00 Praha 3/. Přes tento sekretariát, protože chtějí mít evidenci, kolik členů LDS vstupuje do ODA.

~~XX~~ Jestliže tento přestup nemíníte učinit a chcete být členy LDS pokračující v duchu jejího zakladatelského rázu, napište, přihlaste se na adresu: Barbara Komersková, Čechova 18, 170 00 Praha 7.

Olomouckou organizací LDS tvořili čtyři členové, všichni jsme ~~xx~~ podali přihlášky do ODA. Těž brněnský mor-sl zemský výbor, Mělnická 4, 612 00 Brno, nadále funguje, je však součástí integrace s ODA.

Z Brna jste měli těž dostat známky za členské příspěvky, pokud jste je zaplatili /ještě i na konto olomoucké/, ale nepořádky na sekretariátu pražském i brněnském vaniklé rozštěpením strany vedly k tomu, že známky nejsou, přestože jsem je urgoval. Omluvte to, je to mimo moje možnosti dát to do pořádku.

Napišete-li mi o sobě, o svém rozhodnutí, bude mě to těšit.

"Res publica" č.18/92

Se srdečným pozdravem

PhDr.Vilém Klega, CSc.

Cyrilská 10

772 00 Olomouc

ČESTNÉ PROHLÁŠENÍ UCHAZEČE O ČLENSTVÍ V ODA

Prohlašuji, že

- A) splňuji kritéria pro výkon určitých povolání stanovená zákonem č.451/91Sb. (tzv. "lustrační zákon")
- B) jsem nebyl členem ani kandidátem komunistické strany
- C) jsem nebyl vyloučen z ODA

Datum _____ Podpis _____

Nesplňuji podmínky podle bodů B) a C) a přikládám žádost o udělení výjimky.

Datum _____ Podpis _____

Přihlášku zašlete :
Ostroměšská 3, 130 00 Praha 3

Velmi decentní a v podstatě objektivní informace o celé záležitosti. Já osobně do "ODA-liberálové" nevstoupím ze zásadních důvodů: LDS nezahynula, jak může zaniknout strana, která byla na politické scéně v době, kdy mnozí představitelé ODA nosili polkrátké kalhotky a představitelka ODA-liberálové se mohla ještě společně koupat s chlapečky v dětském koupališti.

A navíc se mi nechce žádat o výjimku B/. V.H.

Příspěvek do Mladé fronty - můj ohlas na článek Život a doba občana Pavla Wonky

Protože je můj bratr mrtvý a nemůže se již ozvat na nepravdivé výpovědi zaměstnanců Mileta Vrchlabí a určitě by to udělal, tak se, s ohledem k památce bratra, cítím být povinnen abych odpověděl za něho. Použiji k tomu písemností z pozůstalosti Pavla Wonky. Jedná se o výtah z originálů záznamů Pavla Wonky, které byly předány na soud a vyšetřová-
teli.

Cituji z pozůstalosti Pavla Wonky :

Pavel Wonka pracoval v n.p. Mileta Hořice závod Vrchlabí. Zde byla velká řada nešvarů. Např. řidič Jiří Nosek za pomoci ředitele závodu Karla Novotného prováděl rozsáhlé podvody. S tím jsem nesouhlasil a proti těmto nedostatkům jsem vystupoval. Nikdo neměl žádný zájem o jejich zjištění a odstranění. Na podnikovém ředitelství mi bylo řečeno, že pořádek na závodě není jenom moje starost a tím vše pokládali za skončené.

Mnoha lidem jsem v závodě překážel a snažili se mě jako nepohodlného kritika zbavit. Jiří Nosek se také nejvíce protizákonně obohacoval. Mámli tohoto řidiče charakterizovat, činím to takto. Již mnoho let je mu přezdíváno nejlínější chlap na fabrice. Přinutit jej k práci je takřka nemožné. Jde o osobu, která má sklon k agresivnímu jednání. Je kritizován, že má větší plat než ředitel ačkoliv jeho hodinový plat řidiče os. vozu je nízký. Velkého platu dosahuje velkým množstvím vykázaných hodin, které nejsou kryty patřičnými výkony. Se ředitelem závodu tvoří nerozlučný tandem a v této dvojici hraje dominantní úlohu. Ředitel závodu mu podléhá psychicky jako malé dítě. To způsobuje, že řidič Jiří Nosek je velmi obávanou i když nenáviděnou osobou.

Přišel jsem na podvod pana Jiřího Noska, když vykazoval větší počet km u svého služebního vozidla. Když byl přistižen, tak prohlásil, že jsem mu to přikázal já jako nadřízený. Podal jsem na Jiřího Noska trestní oznámení, že mě obvinil ze spolupachatelství ve formě návozu, za což mu orgány činnými v přípravném řízení byla poskytnuta, jako pachatel, beztrestnost. Výpověď tohoto řidiče přivedila mé trestní stíhání a moji pěti-měsíční vazbu a následně, po 14 měs. nepodmíněném odsouzení jsem si zbývajících 9 měsíců musel odsadět ve věznici Plzeň - Bory. Existuje zde podezření, z rozkrádání majetku v soc. vlastnictví. Někteří zaměstnanci mi oznámili, že pan Jiří Nosek služebním vozem vozil do své garáže kanistry, pravděpodobně s benzinem. Sám jako svědek mohu potvrdit, že Jiří Nosek s konkludentní podporou ředitele páchal rozsáhlé podvody při zkreslování evidence docházky. Tyto podvody prováděl po několik let a kdykoliv jsem proti tomu vystoupil dostal jsem se do vážné konfrontace se ředitelem. Odhaduji, že takto získal tisícové částky a že se tak stalo výdělečně. Ve věci jsem ochoten vypovídat jako svědek. Jmenovaný řidič se měl před dalšími pracovníky n.p. Mileta vyjadřovat o mé osobě těmito výhrůžkami : " Já ho nenávidím, nejraději bych jej zničil, svázal bych mu ruce dozadu a dal do úst roubík. Dal bych ho do kanalizace a přibouchl na něho pokop. Za čtrnáct dní bych se na něho šel podívat a když by prosil o vodu, tak bych ten poklop zase přibouchl." Jiří Nosek se veřejně před dalšími pracovníky n.p. Mileta vyjadřoval, že mě nenávidí, jin/myšleno jemu a řediteli/ překážím a že se mě musí zbavit. Dále se chlubil, že na mě se ředitelem napíše komplexní hodnocení, které mě musí zničit. Ihned po mém nástupu jsem zjistil trestnou činnost Jiřího Noska, spočívající převážně v podvodném jednání. Ten se též cítil dotčen tím, že jsem jej svým nástupem zbavil řízení dopravy a nutil ho odvádět práci. Ihned od samého počátku mě všemožně pomlouval a snažil zdiskreditovat. Ve v.p. Vkus sliboval flašku tomu, kdo způsobí, abych z n.p. Mileta musel odejít.

Při domovní prohlídce byl pan Jiří Nosek, který všechny věci označil za majetek Milety např. i o nápravě tvrdil, že je z Milety, ale přivolaný znalec konstatoval, že se jedná o nápravu ze Š-120, a takové auto v

Miletě nikdy nebylo a tak to šlo u všech věcí. Takových křivých výpovědí bylo více, přesto byl Nosek použit jako korunní svědek proti mě.

... Skutečnost je taková, že jsem nastoupil do naprosto rozvráceného závodu, kde neexistovalo žádné řízení, kde morální stav byl zcela rozvrácen. Neměl jsem podporu ani u svých nadřízených, když jsem chtěl zjednat jakýkoliv pořádek. Podřízení byli léta zvyklí žít v nepořádku a tento stav jim vyhovoval, protože po nich léta nikdo nic nechtěl!

Jak se situace změnila po letech kdy jsem musel ze závodu odejít dostávám zprávy. V závodě 12. Vrchlabí n.p. Miletě funguje mladý ředitel, který nemá dostatek zkušeností. Řidič Nosek, o kterém je všeobecné špatné mínění podal výpověď. Bez podpory starého ředitele je zde nemožný. Na mé místo nastoupil mladý člověk. I on má vážné problémy se svými podřízenými. Jeho podmínky jsou nesrovnatelně lepší i z toho důvodu, že je v KSČ. Přesto léta zanedbanou situaci nemůže zvládnout. Jeho posledním problémem je to, že ředitel ho vyzval, aby si udělal pořádek a že mu podřízení popíjejí v kotelně alkohol. Když tam zašel byl výsledek takový, že mu jeden pracovník praštil flašku pod nohu. Následně byl obviněn, že měl o předsedkyni KSČ údajně říci, že je svině... Situace je potom složitá ještě v tom, že nemůže prostě vyhodit údržbáře šicích strojů, neboť v tomto oboru za ně nenajde náhradu a fabrika by se musela zavřít, snažím se o to, aby jste pochopil skutečnou situaci v závodě, kde se i po odchodu neřídícího ředitele existují vážné problémy, kdy se dá velmi snadno otočit celá situace tak, že vedoucí, který chce pořádek může být velmi snadno zlikvidován a nakonec ten špatný. Dobří nakonec budou ti, kteří se spojí k jeho likvidaci, aby se mohli v práci flákat, popíjet alkohol atd....

V dané věci je to potom tak, že v závodě je všeobecným tajemstvím, kdo je Jiří Nosek. Já osobně mohu potvrdit svědecky několik Noskových nekalot. Co je to však platné, když jsem za to obratem stíhán a je to zařízeno tak, že se do protokolu mnoho nedostane. Je to proto, že pan Nosek je pořád členem KSČ a spoluzaněstnaci se prostě bojí.

To, co se děje v tomto závodě je naprosto nenormální. Hrubě je porušováno právo s překrucována skutková stránka věci. Jiří Nosek podezřelý ze řady trestných činů je čistý jako lilie. Zavřený do vězení je ten, kdo na jeho činnost poukáže a pan Nosek je použitelný jako nepravdivě vypovídající svědek. To se potom lidé musí proti němu bát promluvit. Když potom orgán činný v trestním řízení nemá zájem nic zjistit tak je výsledek jasný ...

Tento odstavec je z dopisu Pavla Wonky vyšetřovateli hradecké prokuratury Tomáši Zučkovi z 9.2. 1986

Některé výpovědi v článku MF z 17.2. 1990 mě nutily k tomu, abych uveřejnil k tomu svůj příspěvek.

Páni nebo soudružka Margita Kreusová nemluví pravdu. Viděl a četl jsem moc, ale toto je snad nejprimitivnější výpověď, která, která ukazuje na morální a intelektuální úroveň zmíněné M.K.

Na vědomí: helsinský výbor
krajský prokurátor v Hradci Králové
GP ČR

"Res publica"

ve Vrchlabí 23.2. 1990

Wonka Jiří

Poděkování Ing. Petru Fischerovi
z Frankfurtnu n M.

PODĚKOVÁNÍ

Dovolte, abych Vám jménem pana prezidenta poděkoval za Vaši obětavou práci a abych Vám popřál hodně štěstí a pevného zdraví v novém roce.

S pozdravem

PhDr. Martin Bůtora
vedoucí Sekce pro lidská práva

Vážený pane,
pan prezident si se zájmem přečetl dopis od p. Dederleho, který upozorňuje na Vaši zásluhou činnost při slučování rozdělených rodin.

NÁRODNÍ POLITIKA

PO DÁLNICI DO EVROPY
chce teď ČSFR pokračovat místo v rozviklaných žebříniáčích moderními autokary. Ted jde jen o to, aby je opět neřídili ti staří, neschopní. Moskevskou vodkou ještě páchnoucí kočí z těch žebříniáčků!
V. Davvdovci

Moje útrapy sa v ničom nezlepšili. Bývalý informátor ŠtB, který ma šest rokov udával, strpčuje mi aj naďalej život. Preto som dňa 5. marca 1991 navštívil okresného prokurátora, ktorého som žiadal o pomoc. Poznám som, že sa jedná o bývalého informátora ŠtB. Okresný prokurátor JUDr. Kolník zodvihol ukazovák: „Dávajte si na ústa pozor, lebo viete, že pán Mečiar lustrácie zakázal.“ A keď som mu pripomenul, že na Okresnej prokuratúre pracuje aj JUDr. Kollárová ako prokurátorka, pán prokurátor vyskočil a otvoril mi dvere.

Stefan Kuštek, Žilina

Po niekoľkých rokoch kriminálu mně v r. 1985 naznačila všemocná šlechta od ŠtB, že mám odejít. Musel jsem - jinak to nešlo - požádat o zbavení čs. občanství. Teprve potom, a po zaplacení několika tisíc, jsme mohli s manželkou odejít.

Okolo vánoc r. 1990 jsem zašel na okr. odd. pasů a víz v Uherském Hradišti, aby mi čs. občanství bylo vráceno. Když jsem zjistil, že tam sedí ti samí, kteří mi po léta zamítali jakoukoliv moji žádost o cestu mimo hranice, zhnusen jsem odešel. Jde o příslušníky Korvase a Hanáčka. Bývalým politickým vězňům je vládně přiznána ubohá rehabilitační almužna, a ani ta však nebude nám emigrantům, pokud se nevrátíme domů, vyplacena. Nejsou peníze? Proč je neodeberou těm prokurátorům, policistům, bachařům, soudcům, estébákům, tajemníkům..., ale naopak je necháme ve funkcích. Komunisté mi rozbili rodinu, zničili zdraví, věznili, vyhnali do ciziny a za to nedostanu nic a nikomu se za to nic nestane. Za těchto okolností zůstává otázkou, zda se do těchto poměrů vrátet.

Milan Janča, Německo

Z Charty 77 by měli odejít ti, kteří se v minulosti aktivně angažovali pro minulý režim. Třeba Vodsoň (má zásluhu, že jsem musel být propuštěn z KNV v Praze, když jsem v r. 1955 nehlasoval pro rezoluci, že je u nás svoboda), ale i Jiří Dienstbier, Jiří Hájek, Eva Kantorová, Ladislav Lis, Jiří Ruml, Jan Štern.

Mluvěcími by neměli být bývalí komunisté ani do r. 1969. KSČ by měla být rozpuštěna jako NSDAP.

Je třeba přiznat všechna práva příslušníkům tzv. III. odboje, zvláště přednostně těm z padesátých let.

Josef Šárka, Praha

Myslím, že Charta 77 je věčná a lidé kolem ní sůl země, nebo také blázni, ale i to je prima.

Lumír Sokol, Pardubice

Za nejdůležitější věc považuji všeobecnou nápravu křivd, což je však asi největší problém, protože řada dalších křivd se nyní opět děje. Jsou řady případů, kdy zaměstnanci dávají šéfovi každý měsíc úplatek, aby nepřišli o místo. Jsou disidenti, stále ještě registrovaní na úřadech jako nežádoucí a dle toho je s nimi jednáno. A tak bych mohl ve výpočtu pokračovat.

Demokratické myšlení je mezi lidmi katastrofální. Ti, kdo mi říkali ještě docela nedávno „blbče, proč jsi tu Chartu podepisoval? Hlavou zeď neprorazíš!“ mne nyní veledůležitě poučují o demokracii. V jejich představách jde o naprostou totožnost v myšlení všech lidí, samozřejmě dle jejich postoje. Demokraticky jsou tolerantní snad k tomu, že všichni nemohou mít stejné otisky prstů.

Když jsme podepisovali Chartu, byl tam též požadavek svobody od strachu. To se dosud nepodařilo uskutečnit. Prahu a jiná města zaplavily hordy dosud nevidaných pobudů... Stále pracuji v kotelně, kde spousta přesčasů umožňuje nějak vystačit i po zdra-

PLES

SIGNATÁŘŮ CHARTY 77

A JEJICH PŘÁTEL

v sobotu 2. května 1992 ve 20 hodin

Dům železničářů, Náměstí míru

PRAHA

Tato pozvánka slouží zároveň jako vstupenka pro dvě osoby.

DESET LET CHARTY 77

žení a nerad bych kotelnu někdy v dohledné době opustil. Zůstal jsem v ní i po dobu, kdy jsem pro KDS redigoval časopis Hlas, ač mne vyzývali, abych odešel naplno do redakce.

Zdravotní potíže mám vlivem dlouhodobého stresu a díky špatnému bydlení, o byt sice žádám úctyhodně dlouho, ale dříve jsem byl registrován jako osoba, která sice může podat žádost, ale nesmí se jí vyhovět. Rozhodně moje zdraví nesouvisí se situací až po podpisu.

Velmi rád bych se spojil i s jinými chartisty než náhodou potkanými. Charta musí ještě hodně pracovat a nezůstat pozadu. Charta by měla mít vlastní časopis, ne pouze INFOCH, ostatně ten není k dostání a neviděl jsem ho od doby, kdy jsem jej rozepisoval na stroji.

Jan Cigánek